

WOJEWODA MAZOWIECKI

LEX-I.4131.22.2014.MB

Warszawa, 28 marca 2014 r.

Rada Gminy Rybno
ul. Długa 20
96-514 Rybno

Rozstrzygnięcie nadzorcze

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r. poz. 594, 645 i 1318)

stwierdzam nieważność

uchwały XLII/219/14 Rady Gminy Rybno z dnia 27 lutego 2014 r., w sprawie wyznaczenia kierunków rozwoju energetyki opartej na odnawialnych źródłach energii na terenie Gminy Rybno.

Uzasadnienie

Powyższą uchwałą Rada Gminy Rybno postanowiła o wyznaczeniu kierunków rozwoju energetyki opartej na odnawialnych źródłach energii na terenie gminy Rybno.

Rada Gminy w § 1 ust. 1 uchwały ustaliła minimalną odległość pojedynczej przemysłowej turbiny wiatrowej wytwarzającej energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW od zabudowań mieszkalnych i siedliskowych, wynoszącą nie mniej niż 3000 m, a w ust. 2 określiła wymóg uzyskania pisemnej zgody wszystkich właścicieli zabudowań mieszkalnych i siedliskowych, dla których odległość lokalizacji elektrowni wiatrowej jest mniejsza niż 2500 metrów.

Jako podstawę prawną Rada Gminy powołała art. 18 ust. 1 w związku z art. 7 ust. 1 pkt 1 i 5, ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 9 ust. 1 i art. 10 ust. 1 pkt 3, 5 i 6 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r. poz. 647 z późn. zm. zwana dalej „ustawą o p.z.p.”). Uchwała weszła w życie z dniem podjęcia. W ocenie organu nadzoru, powołane jako podstawa prawna uchwały, przepisy nie dają Radzie Gminy Rybno uprawnienia, do wyznaczenia kierunków rozwoju energetyki opartej na odnawialnych źródłach energii, a także kompetencji do ustanowienia w jakiej odległości mogą być sytuowane turbiny wiatrowe. Rada Gminy Rybno w podstawie prawnej uchwały powołała art. 18 ust. 1 w związku z art.7 ust. 1 pkt 1 i 5 ustawy o samorządzie gminnym. Zgodnie z treścią art. 18 ust. 1 do właściwości rady gminy należą wszystkie sprawy pozostające w zakresie działania gminy, o ile ustawy nie stanowią inaczej. Przepis ten ustala zakres i przedmiot stanowiących kompetencji rady gminy. Opiera się przy tym na domniemaniu właściwości rady, przekazując do jej rozstrzygnięcia wszystkie sprawy pozostające w zakresie działania gminy, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Norma kompetencyjna zawarta w art. 18 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym określa jedynie ogólną właściwość przedmiotową rady gminy we wszystkich sprawach pozostających w zakresie jej działania, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej i wymaga umocowania w przepisach prawa materialnego. Oznacza to, że rada gminy może podejmować uchwały i realizować swoje kompetencje w ramach umocowania ustawowego i w zgodzie z obowiązującym porządkiem prawnym. Odstąpienie od tej zasady - jak ma to miejsce w przypadku omawianego aktu w sposób istotny narusza prawo, tym bardziej, iż art. 18 ust.2 ustawy o samorządzie gminnym także nie daje kompetencji do podjęcia zaskarżonej uchwały (wyrok WSA w Łodzi z dnia 3 sierpnia 2013 r. sygn. akt: II SA/Łd 627/13). Sytuacji prawnej uchwały nie zmienia, w ocenie organu nadzoru, powołanie się przez Radę Gminy Rybno na art.7 ust. 1 pkt 1 i 5 ustawy o samorządzie gminnym. Powołany przepis art. 7 ust. 1 stanowi, że zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty należy do zadań własnych gminy. W szczególności zadania własne obejmują sprawy: ładu przestrzennego, gospodarki nieruchomościami, ochrony środowiska i przyrody, gospodarki wodnej oraz ochrony zdrowia. Uprawnienia organów gminy w zakresie kształtowania polityki przestrzennej i przeznaczenia terenów reguluje m.in. ustawa z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Przywołany w podstawie prawnej uchwały art. 9 ust. 1 ustawy o p. z. p. przyznaje radzie gminy kompetencje wyłącznie do podjęcia uchwały o przystąpieniu do sporządzenia studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, w celu określenia polityki przestrzennej gminy, w tym zasad gospodarowania przestrzennego. Z kolei art. 10

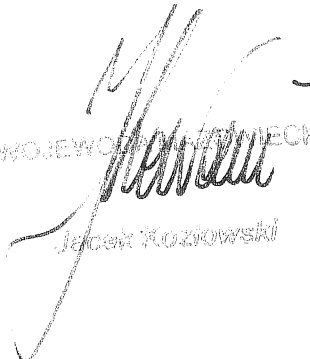
ust. 1 wyznacza zakres regulacji studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, w zakresie dotyczącym uwarunkowań, w tym wynikającym ze stanu środowiska, w tym stanu rolniczej i leśnej przestrzeni produkcyjnej, wielkości i jakości zasobów wodnych oraz wymogów ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego, warunków i jakości życia mieszkańców, w tym ochrony ich zdrowia oraz zagrożenia bezpieczeństwa ludności i jej mienia. Zgodnie z ustaleniami art. 3 ust. 1 ustawy o p.z.p., kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego należy do zadań własnych gminy. Stosownie do zapisów art. 14 ust. 8 ustawy o p.z.p., miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego, uchwalanym zgodnie z art. 20 ust. 1 tej ustawy, przez organ stanowiący gminy, tj. radę gminy. Art. 94 Konstytucji RP stanowi, że organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień ustawowych zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów, a zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa. W przypadku aktów prawa miejscowego z zakresu planowania przestrzennego, tj. w odniesieniu do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, regulacje zasad i trybu ich sporządzania określa ustawa o p.z.p.

Ustawa o p. z. p., zgodnie z dyspozycją art. 1 ust. 1, określa m.in. zasady kształtowania polityki przestrzennej przez jednostki samorządu terytorialnego i organy administracji rządowej oraz zakres i sposoby postępowania w sprawach przeznaczenia terenów na określone cele oraz ustalenia zasad ich zagospodarowania i zabudowy, przyjmując ład przestrzenny i zrównoważony rozwój za podstawę tych działań. Z kolei tryb uchwalenia planu, określony w art. 17 ustawy o p. z. p. odnosi się do kolejno podejmowanych czynności planistycznych, określonych przepisami ustawy, gwarantujących możliwość udziału zainteresowanych podmiotów w procesie planowania (poprzez składani wniosków i uwag) pośrednio do kontroli legalności przyjmowanych rozwiązań w granicach uzyskiwanych opinii i uzgodnień. W świetle utrwalonego orzecznictwa sądowno-administracyjnego uchwały organów samorządu terytorialnego muszą być podejmowane wyłącznie na podstawie i w granicach prawa. Przepis udzielający upoważnienia do wydania aktu prawa(uchwały), w tym aktu prawa miejscowego musi być interpretowany ściśle, przy użyciu wykładni gramatycznej i nie można domniemywać uprawnień rady do rozszerzenia zakresu przyznanego radzie upoważnienia.

W ocenie organu nadzoru, opracowanie planów rozmieszczenia elektrowni wiatrowych powinno nastąpić w ramach planu zagospodarowania przestrzennego, a nie w sposób pozaustawowy, bez żadnych reguł i przy uwzględnieniu stanowiska niektórych tylko uczestników.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze Gminie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od daty doręczenia, wnoszona za pośrednictwem organu, który skarżone orzeczenie wydał.

Informuję, że rozstrzygnięcie nadzorcze wstrzymuje wykonanie uchwały z mocy prawa, z dniem jego doręczenia.

WOJEWÓDZKI SĄD ADMINISTRACYJNY
Jacek Roziowski